

Arrest

nr. 70 698 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 mei 2011 tot intrekking van het verblijfsrecht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op X trad verzoekster in Syrië het huwelijk met de heer H. S. die de Syrische nationaliteit bezit. Op 24 januari 2000 werd de wettelijke echtscheiding uitgesproken door de rechtbank in Syrië.

1.2. Op X trad de heer H. S. in het huwelijk met mevrouw E. M., van Belgische nationaliteit.

1.3. Op 26 maart 2001 diende de heer H. S. een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote, mevrouw E.M. Op 21 augustus 2001 werd hij in het bezit gesteld van een elektronische C-kaart.

1.4. Op 16 december 2003 werd een echtscheidingsvonnis uitgesproken aangaande de heer H. S. en mevrouw E. M. voor de rechtbank van eerste aanleg te Leuven. Dit vonnis werd op 30 januari 2004 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand te Brussel.

1.5. Op 15 juni 2004 trad verzoekster opnieuw in het huwelijk met de heer H. S. te Aleppo, Syrië.

1.6. Verzoekster diende op 23 juni 2005 op de Belgische ambassade in Damascus een aanvraag in om een visum gezinshereniging te verkrijgen op grond van haar huwelijk met de heer H. S.

1.7. Op 17 oktober 2005 werd verzoekster in het bezit gesteld van een visum type D waarna ze samen met haar drie kinderen, die in 1995, 1997 en 1999 geboren zijn uit het huwelijk met de heer H.S., afreisde naar België .

1.8. Op 21 december 2007 werd ze in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen en op 24 maart 2009 ontving ze de elektronische C-kaart.

1.9. Op 19 december 2009 werd het huwelijk bedoeld in punt 1.2. vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven omdat het een schijnhuwelijk betrof.

1.10. Op 31 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij het recht op vestiging van verzoeksters echtgenoot, de heer H.S., wordt ingetrokken. Deze beslissing werd betekend op 24 juni 2011. Op 25 juli 2011 diende hij bij de Raad een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing, dat verworpen werd bij arrest nr. 70 703 van 25 november 2011.

1.11. Op 31 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoeksters verblijfsrecht werd ingetrokken. Deze beslissing wordt aan verzoekster betekend op 22 juni 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

De betrokkene diende samen met haar kinderen op 26.06.2005 een visumaanvraag gezinshereniging in op basis van het toenmalige artikel 10 van de wet van 15.12.1980 in functie van haar echtgenoot en vader van haar kinderen H., S. Dit visum werd hen toegestaan op 17.10.05. Zij verkregen een bewijs inschrijving in het vreemdelingenregister. Momenteel zijn zij allemaal in het bezit van een C kaart Haar echtgenoot H. S. verkreeg zijn vestiging in het Rijk door zijn huwelijk op 22.02.2000 met de Belgische onderdane E., M.. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van eerste aanleg van Leuven vernietigd op 19.10.2009 als zijnde een schijnhuwelijk (ref 09/33/A). Hierdoor werd de vestiging van haar echtgenoot ingetrokken bij beslissing van 31.05.2011. Het verblijfsrecht van de betrokkene en haar kinderen vloeit voort uit de vestiging van H., S. Door de vernietiging van het huwelijk tussen H. en E. heeft dit huwelijkeniet alleen nooit bestaan maar komen alle er uit voortgevloeide rechten, zoals het recht op gezinshereniging, te "vervallen.

Daarenboven moet worden gesteld dat mevrouw met H. S. gehuwd was van 20.06.1994 tot 1999 en van hem drie kinderen kreeg vooraleer hij huwde met E., M.. Vlak na zijn huwelijk met E. M. zijn H. en de betrokkene opnieuw religieus maar niet wettelijk gehuwd. In afwachting van zijn visum gezinshereniging met E. blijft H. ook bij de betrokkene en hun kinderen wonen. Dit en het feit dat H. en A. na de scheiding van H. en E. opnieuw gehuwd zijn houdt in dat er geen onderbreking was in de affectieve band tussen H. en A.. De betrokkene heeft samen met H. actief meegewerkt heeft aan het opzetten van een carrouselconstructie met als doel de Belgische overheid te misleiden en de procedures tot gezinshereniging te misbruiken teneinde voor het oorspronkelijk gezin een verblijfsrecht in België te bekomen. Rekening houdend met het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' moet het verblijfsrecht van de betrokkene worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht. Verzoekster voert tevens aan dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout en van “machtsmisbruik”.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Dat verzoekster en haar kinderen sedert in België verblijven, verzoekster zich integreerde, haar kinderen er school liepen,.... (stukken 2 tot 5),

Dat reeds op 19.10.2009 een vonnis aangaande de nietigverklaring van het huwelijk van verzoekster echtgenoot werd geveld.

Dat derhalve de beslissing tot intrekking, welke verzoekster op 22 juni 2011 werd betekend (cf. stuk 1), zijnde anderhalf jaar na het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat verweerder in de intrekkingbeslissing, welke dd. 31 mei 2011 verzoekster werd betekend, machtsmisbruik begaat, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. schendt, wanneer deze nalaat te motiveren waarom meer dan anderhalf jaar na het vonnis tot nietigverklaring verzoekster alsnog een intrekkingbeslissing (en een bevel om het land te verlaten) wordt betekend.

Dat verweerder in de bestreden beslissing geen enkele rekening hield met verzoeksters integratie in de Belgische samenleving, verzoekers verzoeksters schoolgaande kinderen,...(cf. stukken 2 tot 5).

Dat bovendien verweerder zich schuldig maakt aan machtsmisbruik door verzoekster na meer dan zes jaar legaal verblijf in België plots haar verblijfsrecht stop te zetten.

Dat overigens geenszins door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven in zijn vonnis dd. 19.10.2011 werd vastgesteld dat verzoekster eveneens zou meegewerkt hebben aan de fraude van haar echtgenoot en dus eveneens schuldig zou zijn aan fraude.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat ingevolge het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" verzoeksters verblijfsrecht dient te worden ingetrokken.

Dat derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat het vonnis waarbij het huwelijk nietig werd verklaard tussen de heer H. en mevrouw E. reeds dateert van 19 oktober 2009 en dat de kennisgeving van de bestreden beslissing pas dateert van 22 juni 2011, zijnde anderhalf jaar later, wat volgens haar het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt. Ze verwijt verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met haar integratie, schoolgaande kinderen, etc. Ze voegt toe dat uit het vonnis d.d. 19 oktober 2009 geenszins blijkt als zou zij meegewerkt hebben aan de fraude van haar echtgenoot, waardoor de beslissing onterecht verwijst naar de toepassing van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing inderdaad gebaseerd werd op het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'. Verzoekster betwist geenszins dat het huwelijk tussen haar echtgenoot, de heer H. en mevrouw E. werd vernietigd om reden dat het een schijnhuwelijk betrof. Het materieel motief wordt gesteund door stukken uit het administratief dossier.

Aangezien het verblijfsrecht van de heer H. gebaseerd was op zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, en dit huwelijk vernietigd werd door een met gezag van gewijsde bekleed vonnis, kon verwerende partij redelijkerwijze besluiten tot de intrekking van het verblijfsrecht van de heer H. Aangezien het verblijfsrecht van verzoekster verkregen was omwille van de vestiging van de heer H., kon verwerende partij ook redelijkerwijze besluiten tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verzoekster stelt dat uit het vonnis niet blijkt als zou zij meegewerkt hebben aan de fraude van haar echtgenoot, waardoor de beslissing onterecht verwijst naar de toepassing van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het vonnis d.d. 19 oktober 2009 het volgende stelt: (...) Eerste verweerder gaf in zijn verklaring van 9.2.2006 aan politie Gent anderzijds toe dat hij met 2de verweerder huwde om zijn verblijf in België te regulariseren, dat eens zijn verblijfsdocumenten in orde waren, hij van haar zou scheiden, naar Syrië terugkeren en er hertrouwen met zijn eerste vrouw, zodat ze samen met hun kinderen naar België zouden kunnen komen wonen.

Zijn eerste vrouw R. Z., was van gans het opzet op de hoogte en ging er mee akkoord, in zijn versie. Zijzelf, hiermee geconfronteerd, hield vol hier niets van af te weten. Alleszins impliceert het oorgaande dat 1te verweerder niet de intentie had met Melanie E. een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar dat hij alleen een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde, verbonden aan de staat van gehuwde."

Uit het Proces-verbaal d.d. 9 februari 2006 (PV nr. GE.LA.011537/06) blijkt dat verzoekster haar levensverhaal spontaan vertelt, doch de periode 1999-2003 'bewust' overslaat. In die periode zou zij zich niets meer herinneren. Er werd ook opgemerkt dat zij heel zenuwachtig is bij vragen rond die periode. Uit de ondervraging van de heer H. blijkt dat hij, na zijn huwelijk met mevrouw E., blijkt dat hij het volgende vertelde:

"(...)Ik ben na mijn huwelijk met M. in februari 2000 samen met mijn eerste vrouw R. bij een imam gegaan. Wij hebben daar een tweede huwelijk laten inzegenen. (...) Terwijl mijn Belgische vrouw M. in België wacht op mijn komst heb ik dus in Syrië samengeleefd met mijn eerste vrouw R. Ik heb met haar samengeleefd als man en vrouw en wij hadden ook seksueel contact met elkaar. Ik vind dat een normale zaak, voor de islam was zij namelijk mijn vrouw.'4'

Verzoekster daarentegen verklaarde dat zij geen persoonlijk contact meer had met de heer H. na hun echtscheiding in 2000. Zij zou pas in 2003 vernomen hebben dat hij in België was.

Mevrouw E. verklaarde dat zij na het huwelijk met de heer H. teruggekeerd is naar België, terwijl hij in Syrië verbleef.

Gelet op al die informatie, zoals ondermeer supra weergegeven, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat er geen onderbreking was in de affectieve band tussen de heer H. en verzoekster en dat verzoekster actief heeft meegewerkt aan het opzetten van een carrousel-constructie met als doel de Belgische overheid te misleiden en de procedures tot gezinshereniging te misbruiken teneinde voor het oorspronkelijk gezin een verblijfsrecht in België te bekomen. Derhalve werd het verblijfsrecht ingetrokken bij toepassing van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

Verzoekster is de mening toegedaan dat het onredelijk is dat pas na een periode van anderhalf jaar sinds de nietigverklaring van het huwelijk de bestreden beslissing genomen werd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Of een termijn al dan niet als redelijk kan worden beschouwd, wordt voornamelijk bepaald door de mogelijkheid voor de bevoegde overheid om over alle feitelijke gegevens en inlichtingen te beschikken die nodig zijn om met kennis van zaken te oordelen. De bestreden beslissing werd in casu genomen anderhalf jaar na de vaststelling bij vonnis dat huwelijk van verzoeksters echtgenoot, de heer HABBAL, werd nietig verklaard. Dergelijke termijn is in casu niet onredelijk te noemen. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat verwerende partij op 31 mei 2011 werd ingelicht door de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, dat er geen hoger beroep werd aangetekend tegen het vonnis van 19 oktober 2009. Verwerende partij heeft diezelfde dag de bestreden beslissing genomen.

De elementen van integratie en het hebben van schoolgaande kinderen verantwoorden niet dat het verblijfsrecht, verkregen op grond van fraude, niet kan worden ingetrokken. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt, zodat de heer H., noch verzoekster zelf zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hen op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). Verzoeksters verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had het huwelijk tussen haar echtgenoot en mevrouw E. en de gevolgen die voortvloeien uit dit huwelijk nooit plaatsgevonden. Derhalve kan verzoekster zich ook niet beroepen op haar vermeende integratie.

Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster toont geen schending van het redelijkheidsbeginsel, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Evenmin toont verzoekster met haar betoog aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. Het eerste middel is ongegrond."

2.3. De Raad maakt uit het betoog van verzoekster op dat ze enerzijds een gebrek aan motivering opwerpt aangaande bepaalde elementen en anderzijds de gegeven motivering op inhoudelijk vlak bekritiseert.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. Verzoekster kan niet dienstig betogen dat anderhalf jaar verstreken is tussen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 19 oktober 2009 en de bestreden beslissing aangezien de verwerende partij er als zorgvuldige overheid rekening mee diende te houden dat nog beroep kon worden aangetekend tegen dit vonnis. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing getroffen werd de dag zelf waarop de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven aan de verwerende partij meedeelde *“dat geen hoger beroep werd aangetekend tegen de beslissing van onze rechtbank dd.19.10.2009.”* Verwerende partij kan dan ook geen onzorgvuldig optreden of een motiveringsgebrek dienaangaande verweten worden. De formele motiveringsplicht vereist niet dat de verwerende partij in de bestreden beslissing moet verantwoorden waarom deze op 31 mei 2011 getroffen werd.

2.5. Verzoekster kan op zich geen rechten ontleen aan een langdurig verblijf in het Rijk dat tot stand kwam op grond van een door haar echtgenoot afgesloten schijnhuwelijk met een Belgische onderdane dat ab initio vernietigd werd en kan er evenmin op vertrouwen of de verwachting koesteren dat indien dit huwelijk pas na een langdurig verblijf in het Rijk vernietigd wordt, haar verblijfsrecht in het Rijk onaan- tastbaar is.

2.6. Verwerende partij kan niet verweten worden dat de door verzoeksters echtgenoot opgezette carrousel om eerst een Belgische verblijfsvergunning te versieren via een schijnhuwelijk met een Belgische onderdane om daarna na een echtscheiding opnieuw te trouwen met verzoekster en hun drie kinderen te laten overkomen die geboren zijn toen hij de eerste keer met haar was getrouwd in de periode 1994-1999, pas aan het licht komt op het ogenblik van het uitvaardigen van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 19 oktober 2009. De Raad ziet niet in hoe de verwerende partij zich in deze omstandigheden te buiten gaat aan machtsmisbruik indien ze onmiddellijk maatregelen op verblijfsvlak treft op het ogenblik dat haar meegedeeld wordt dat geen beroep werd aangetekend tegen het bovenvermelde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 19 oktober 2009.

2.7. Waar verzoekster opwerpt dat geen rekening gehouden werd met haar integratie dient de Raad op te werpen dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat alle op grond van het vernietigd huwelijk verworven rechten komen te vervallen. Dit geeft blijk van een belangenafweging waarbij geoordeeld wordt dat geen rechten kunnen worden geput uit een verblijfsrecht dat zijn grondslag vindt in een vernietigd huwelijk. Verzoekster is immers toegelaten tot vestiging in het Rijk op grond van het feit dat haar echtgenoot een verblijfsrecht verworven had in het Rijk op basis van een huwelijk met een Belgische onderdane dat achteraf een schijnhuwelijk bleek te zijn. In de Belgische rechtsorde is het instituut huwelijk van openbare orde. Als gevolg van de absolute nietigheid, wordt het huwelijk geacht nooit te hebben bestaan en evenmin de gevolgen die voortvloeien uit het huwelijk, zoals het vestigingsrecht van verzoekster op grond waarvan de voorgehouden integratie in het Rijk tot stand kwam (cf. RvS 7 december 2004, nr. 138.115 en RvS 10 september 2010, nr. 207.311). Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de belangenafweging die aan de grondslag ligt van de bestreden beslissing disproportioneel is

2.8. Waar verzoekster betoogt *“Dat overigens geenszins door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven in zijn vonnis dd. 19.10.2011 werd vastgesteld dat verzoekster eveneens zou meegewerkt hebben aan de fraude van haar echtgenoot en dus eveneens schuldig zou zijn aan fraude”*, dient de Raad op te merken dat, daargelaten de vraag of deze kritiek terecht is, verzoekster met dit betoog de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen aangezien deze nog steunt op een ander schragend motief, namelijk *Het verblijfsrecht van de betrokkene en haar kinderen vloeit voort uit de vestiging van H., S. Door de vernietiging van het huwelijk tussen H. en E. heeft dit huwelijk niet alleen nooit bestaan maar komen alle er uit voortgevloeide rechten, zoals het recht op gezinshereniging, te vervallen.”*

2.9. Het feit dat verzoekster zich in een rechtsonzekere positie bevindt door de bestreden beslissing is te wijten aan het gedrag van haar echtgenoot en kan de verwerende partij niet verweten worden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat verzoekster sedert 2005 in België verblijft. Dat zij samen met haar kinderen een hecht gezin vormt. Dat verzoekster, gezien haar verblijf van bijna zes jaar in België, er geïntegreerd is (cf. stukken 2 tot 5). Dat derhalve de intrekking van verzoeksters verblijfsrecht, in strijd is met het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

“ hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz... te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door art. 8 E.V.R.M. gewaarborgd familieleven”¹

M.a.w. dient de overheid af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de intrekkingbeslissing en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het leven van de betrokken vreemdeling.

Dat die belangenafweging voor het geval van verzoeksters niet is gebeurd, en dat het belang van de Staat bij een intrekking van verzoeksters verblijfsrecht uiterst miniem is in vergelijking met de schade welke verzoekster en haar kinderen in België wordt berokkend.

Dat daarnaast de intrekking van verzoeksters verblijfsrecht, waardoor zij naar Syrië dient terug te keren, schending inhoudt van het art.3 EVRM.

Dat immers de algemene veiligheidssituatie in Syrië dagelijks verslechtert en talrijke wegblokkades doorheen het land kunnen bepaalde steden en dorpen tijdelijk onbereikbaar maken (cf. Belgische ambassade voor Syrië, “Reisadvies, Algemene veiligheid”

2.11. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen

“In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat zij sedert 2005 in België verblijft en samen met haar kinderen een hecht gezin vormt. Ze meent dat de belangenafweging zoals voorzien in artikel 8 EVRM niet gebeurd is. Ze meent vervolgens dat een terugkeer naar Syrië een schending inhoudt van artikel 3 EVRM omdat de algemene veiligheidssituatie in Syrië dagelijks verslechtert.

Met betrekking tot het ingeroepen artikel 8 EVRM, ziet verwerende partij niet in waarom de een “concrete gemotiveerde belangenafweging” gemaakt zou moeten worden tussen enerzijds de openbare orde en anderzijds het privé- en gezinsleven van verzoekster (RvS 30 mei 2006, nr. 159.294).

*Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissingen, als gevolg van de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk en op grond van het beginsel *fraus omnia corrumpit*, niet de meest gepaste maatregelen zijn om de nagestreefde legitieme doelstelling te bereiken, met name de*

*handhaving van de openbare orde. De vermeende inmenging in het privéleven van verzoekster kan niet als onrechtmatig of disproportioneel worden beschouwd nu uit de bespreking hierboven blijkt dat verwerende partij op kennelijk redelijke wijze toepassing heeft gemaakt van het beginsel *fraus omnia corrumpit* en van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot een vermeende schending van artikel 3 EVRM, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat het EHRM reeds geoordeeld heeft dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § Verzoekster brengt geen begin van bewijs aan op basis waarvan ze aannemelijk maakt dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond."

2.12. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan verzoeksters verblijfsrecht aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld heeft dat verzoeksters belangen niet opwegen tegen de vaststelling dat haar verblijfsrecht steunt op een door haar echtgenoot eerder aangegaan huwelijk met een Belgische onderdane dat vernietigd werd omdat het een schijnhuwelijk betrof. Voor zover uit het betoog van verzoekster kan begrepen worden dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het recht op eerbiediging van het privéleven, dient de Raad op te merken dat verzoekster omzeggens niet haar in België ontwikkeld privéleven uiteenzet, hoewel wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is alleszins niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van de openbare orde en steunt op de absolute nietigheid van een eerder huwelijk dat afgesloten werd door verzoeksters echtgenoot. Zoals reeds eerder aangestipt is in de Belgische rechtsorde het instituut huwelijk van openbare orde. Verzoekster toont met haar beknopt betoog "dat het belang van de Staat bij een intrekking van verzoeksters verblijfsrecht uiterst miniem is in vergelijking met de schade welke verzoekster en haar kinderen in België wordt berokkend" niet aan dat de afweging die in de bestreden beslissing ligt besloten strijdig is met artikel 8 EVRM of dat er een wanverhouding is tussen haar belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de Belgische openbare orde.

2.13. Waar verzoekster nog de schending opwerpt van artikel 3 EVRM dient de Raad op te werpen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, de terugkeer naar Syrië niet beveelt of inhoudt en op zich derhalve geen aanleiding kan geven tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Het staat verzoekster vrij om indien ze van oordeel is dat de terugkeer naar Syrië een schending inhoudt op artikel 3 EVRM een asielaanvraag in te dienen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA